

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską
Sędziowie:	SA Urszula Iwanowska

SO (del.) Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania U. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 lutego 2016 r., sygn. akt IV U 1148/15,

postanawia:

oddalić zażalenie

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górską del. SSO Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił odwołanie ubezpieczonej U. P..

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona domagała się przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS 9 września 2015 r. uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy i przyjął, że stan ten występuje od daty złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, tj. od 30 lipca 2015 r. Od tego orzeczenia ubezpieczona nie złożyła sprzeciwu. Organ rentowy w związku z tym wydał decyzję w dniu 15 października 2015 r., odmawiającą ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując że niezdolność ta powstała później niż w okresie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od 9 stycznia 2013 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się przyznania prawa do świadczenia rentowego. Ubezpieczona argumentowała, że z dokumentacji medycznej wynika bezspornie, że na chorobę nowotworową zaczęła cierpieć jeszcze przed 9 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ zd. 1 k.p.c. odrzucił odwołanie ubezpieczonej podkreślając, że U. P. nie wniosła sprzeciwu od doręczonego jej wraz z pouczeniem orzeczenia. Podnoszone zarzuty dotyczą zaś rozstrzygnięcia lekarza orzecznika i dokonanej przez niego oceny daty powstania niezdolności do pracy. Ubezpieczona nie wyczerpała

trybu odwoławczego przed organem rentowym, a więc Sąd Okręgowy nie był władny do merytorycznego rozpoznania odwołania i zobligowany był je odrzucić.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła ubezpieczona, która wskazywała, że błędnie zrozumiała polecenie organu rentowego. Od kilku lat istnieje między nią z organem rentowym spór o przyznanie prawa do renty ze względu na inne schorzenia, a więc wszelkie odwołania kierowała do Sądu. W ocenie ubezpieczonej nie ma przeszkód, by otrzymała rentę. Lekarz orzecznik wskazał, że występujące u ubezpieczonej schorzenia naruszają sprawność organizmu w stopniu istotnym, co powoduje częściową niezdolność do pracy do 30 września 2017 r. Orzeczenie to nie jest przez nikogo kwestionowane. Z pisma lekarza orzecznika nie wynika, że ubezpieczona nie dostała renty. W ocenie ubezpieczonej decyzja organu rentowego jest sprzeczna z orzeczeniem lekarza orzecznika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W niniejszej sprawie ubezpieczona orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30 września 2017 r. Jednocześnie jednak lekarz orzecznik ZUS wskazał, że nie da się ustalić daty powstania niezdolności do pracy i przyjął, że niezdolność powstała z dniem złożenia wniosku o rentę.

Postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ma na celu ustalenie okoliczności związanych z niezdolnością do pracy. Celem tego postępowania jest nie tylko ustalenie stopnia niezdolności do pracy, czy czasu trwania niezdolności, ale również daty jej powstania. Jeżeli zatem lekarz orzecznik dokonuje tych ustaleń - co znajduje swoje odzwierciedlenie w treści wydawanego przez niego orzeczenia - to również w interesie wnioskodawcy leży, aby były one zgodne z faktami. W tej sytuacji istotą omawianego postępowania jest ustalenie faktów związanych z potocznie rozumianą niezdolnością do pracy, jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, mimo że data powstania niezdolności nie odpowiada rzeczywistej dacie jej powstania, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r. II UZP 17/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 245).

Biorąc pod uwagę uzasadnienie odwołania należało przyjąć, że ubezpieczona opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 września 2015 r. Ocena bowiem daty powstania niezdolności do pracy mieści się w ocenie niezdolności do pracy, a to należy do lekarza orzecznika. Jeżeli zatem w orzeczeniu lekarskim, które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji organu rentowego, lekarz orzecznik wskazał, że daty powstania niezdolności do pracy ubezpieczonej nie da się ustalić, co nie odpowiadało rzeczywistej dacie jej powstania jak twierdzi ubezpieczona, to konieczne i celowe było wykorzystanie przez nią przewidzianego w ustawie trybu zaskarżania orzeczeń lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej organu rentowego.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy wskazuje, że skarżąca może rozważyć możliwość wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o przywrócenie jej terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, podając przyczyny, które uniemożliwiły jej złożenie sprzeciwu w terminie. Co prawda orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS zawierało pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, brak było natomiast w jego treści wyjaśnienia, że nawet ustalenie istnienia niezdolności do pracy w przypadku wnioskodawczynie nie pozwala jej na nabycie prawa do świadczenia rentowego. Po złożeniu wniosku do organu rentowego o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, ZUS będzie miał obowiązek rozpoznać ten wniosek. W przypadku

niewwzględnienia przez organ rentowy wniosku o przywrócenie terminu, ubezpieczona będzie mogła odwołać się do Sądu, który oceni trafność wydanego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górńska del. SSO Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk